

ПЛОВДИВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Пловдивски Гласъ“ ще излиза всяка събота. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всяка дума по 5 ст. за едно обнародование. На първа страница на дума по 10 ст. Наред за публикуване обявления и други се предават въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращат до администрацията на вѣстника въ г. Пловдив. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бѫдатъ платени. Обявленията на г. Приставите по 3 ст. на дума.—Единъ брой 20 ст.

ТЕЛЕГРАММИ

Парижъ 9/V. Единъ военецъ иностраницъ явява отъ главната турска квартира, че Вторникъ сутринта 1, 3, 4 и 6 дивизии сѫ окupирало Старата гърцица граница.

Въ Среда 4 и 6 дивизии сѫ окупирало прохода „Фурка“. Турската авангардия е имала сражение съ гърциката армия при Тараца, два километра на съвер отъ Ламия. Гърциката армия се оттеглила към термоилитъ безъ да бѫде безпокоена. Въ срѣда въ 2 часа послѣ пладнѣ прѣстолонасѣдника испрати парламентери въ главната турска квартира.

Отъ Муратий тръгна 43 военни тренъ всичко 65 баталиона. Единъ специаленъ тренъ съ гърци военни пленници пристигна. Съ фабриката круши сѫ е склонило условие за доставката на топове и припаси.

Атина 10/V. Въпреки прѣмирието Турските войски сѫ авансирани към Дайчия. Министрите Теотокисъ и Евтакисъ сѫ се възвърнали. Една комиссия отъ висши офицieri ще опредѣли неутралната зона.

Една частъ отъ Гърциката войско напушта Арта.

Солунъ 10/V. Австро-венгерски военецъ корабъ Кронпринцесе Стефане получи заповѣдъ да отплува веднага за Фалиро.

Парижъ 10/V. Българският Князъ и Княгината ще останатъ тукъ до срѣда. Княза утръ ще обѣда у Г. Аното.

Виена с. д. В. корреспонданть политику се извѣстява отъ Лондонъ, че силитъ сѫ съгласили да дадатъ единакви инструкции на посланицита въ Парижъ за да започнатъ прѣговорите за миръ.

Прѣдъ видъ още на същността да се уреди положението въ Критъ, Силитъ сѫ се съгласили да се продължатъ прѣговорите между кабинетите и парламентите.

Римъ с. д. Въ камаратата се постъпиха към разискванието върху политиката въ Африка Г. Де Рудини прѣлага да се вотори, че се взима акть отъ заявленията на правителството и че одобрява линията на повѣдението му. Прѣдложението на опозицията сѫ отблъснати съ големо болшинство и прѣдложението на Рудини е било прието.

Парижъ с. д. Въ камаратата Г. Аното каза: Балканските държави всяка сѫ послушали съвѣтите на силитъ. Турция, която вече се отзовала на първите покани на европа ще се откаже отъ прѣувеличенията претенции.

Ламия с. д. Офицерите, които ще опредѣлятъ неутралната зона сѫ пристигнали въ Гърцикъ лагеръ.

Турските караули сѫ стрѣляли, вчера и нощесъ срѣщу гърциките линии.

Атина с. д. Правителството зима енергически мѣрки срѣчу шайките отъ злодѣйци сформирани въ Фтитида.

Полковникъ Маношъ пристигна въ Атина, 800 унтеръ офицери сѫ били повикани отъ Арта въ Атина.

Прѣстолонасѣдника телеграфира и подтвѣрждава авансиранието на турцитъ. Слѣдъ прѣмирието правителството е съобщило за това на прѣставителите на силитъ и подновило протеста си. Върва се, че комиссията за опредѣление неутралната зона ще принуди турцитъ да се върнатъ на прѣдишните имъ позиции.

Атина 12/5. Правителството заяви на прѣставителите на Вѣликия сили, относително заявлението на турцитъ да се върнатъ на прѣдишните имъ позиции.

Атина с. д. Увѣряватъ, че Едхемъ наша е отново заявила на Гърциката делегация за опредѣлението на неутралната зона, че той ще третира за мира. Прѣмирието ще е отъ 15 дена. Бившият министъ на Външните Работи Делигеоргисъ е избранъ за прѣдѣдатель на критский централенъ комитетъ.

Триестъ с. д. Секвестриранъ отъ Гърцикъ корабъ на Австро-венгерски Лоидъ, се върна въ Триестъ. Парахода министрова отплува отъ Солунъ за Пирей.

Бѣлградъ с. д. Едно ново Сърбско консулство сѫ е отворило въ Сересъ, Македония.

Хамбургъ с. д. Голема експлозия въ фабриките за динамитъ на дружеството Кинсмълъ, гдѣто се намираха 3000 килог. динамитъ 4 работници убити и нѣколко ранени, една фабрика съвършено разрушена.

Лондонъ с. д. Въ камаратата на общините Кързонъ каза, че силитъ сѫ съгласни да се даде напълна автономия подъ суверенитета на Султана. Подробностите на този проектъ сѫ предметъ на разискванието на сили-

те, Гръцко-турското премирие е било сключено на 8/20 тога и сѫ счита отъ същия денъ на сключването му. Неутралната зона е била определена на 10/22 тога. И дѣйтѣ страни си оставатъ въ окопираните имъ позиции. Всичките движения по фланговете сѫ запретени.

Парижъ с. д. Едно писмо отъ Атина съ дата 8/19 тога до агенцията Хавасъ гласи: слуховете върху поведението на прѣстолонасѣдника преувеличени отъ публиката сѫ произвѣли едно силно вълнение и негодование между редовете на войската противъ прѣстолонасѣдника и възвръщанието му въ Атина щѣло да бѫде трудно, ако обвиненията би се оказали даже неоснователни.

Парижъ с. д. Вчера и днесъ посланицита сѫ направили постычки при Портата относително испълнението на произнесените смъртни присъди по Токатското дѣло, за незаконното сеизиране на Гърцикъ търговски корабъ Артемисия въ Дарданелите и относително продължаванието на испълнението Гърциките подданици отъ провинциите. Едхемъ Паша телграфира отъ Лариса до Военния Министъръ, взетата плячка отъ Волосъ, Фарсалъ и Домокосъ се състои 17 топове 34,318 гранати 95 артлерийски сандъци за барутъ 96 фургона отъ трена, 3169 пушки, 12,334 ящици съ патрони и други военни припаси. Огъ Скория явяватъ, че прѣдъ обнародванието наридано за прѣкратяване испрещането на доброволци, 1357 души бѣха се записали за такива, които и сѫ тръгвали за военното поле, слухъ се пръсна, че Султана се оченеалъ до Германския Императоръ относително условията за мира, вслѣдствие на което отговара на Портата на 7, на нотата на Силитъ е закъснѣлъ, германският посланикъ нѣма инструкции.

Алеко Константиновъ убитъ!!

На място уводна статия, даваме долната печална новость-заета отъ в. „Миръ“ № 386 за трагичното убийство на нашия отъ всички любими сподвижници Хумористъ. Българският народъ, трѣба да оплаква твърдъ много Алеко Константинова. Всѣкой трѣба да проклина такива подли убийци, които скрити, прибегватъ до такива зверства. Правителството не трѣба да се церимони съ никого, трѣба да земи най строги мѣрки и издири виновните. Смърта на Алека, онзи „Бай Ганю“ потопява всѣкъ чувствителенъ българинъ въ дѣлбока скръбъ.—

Наказанието на злодѣйците трѣба да бѫде най бѣрзо и жестоко, то трѣба да покаже на всѣкъ, че Българският народъ, правителството умѣе и трѣба да се грижи за безопасността на гражданите. Ако е дѣло на нѣкой развалени политики, които може и да сѫ се числili въ редовете на народната или коя да е партия, такива убийци и злодѣйци, трѣба да бѫдатъ въ затворъ—на въжето, застреляни. Днешното правителство не трѣба да има ликета помѣжду си. Нека останатъ на онази партия която има патентъ за злодѣйствата—тя е онази на Бѣлодункова.

Нещастна жертва.

„Завчера, телеграфътъ ни донесе скръбната новина за едно възмутително убийство, което се е извѣршило въ Пещерската околия, между селата Радилово и Аликово, и въ което е падналъ нещастна жертва Софийският адвокатъ Алеко Константиновъ. Макаръ покойниятъ и да бѣше нашъ политически противникъ, но отъ ония противници, които могатъ да се почитатъ и уважаватъ, сърдцето и душата ни сѫ прѣпълнени съ искренна тежка за загубата на тоя нашъ събрать по перото, който се прѣселва така рано въ вѣчността, грабнатъ отъ немилостивата злодѣйска рѣка.

Обстоятелствата на това грозно убийство, извѣстни до минутата, въ която пишемъ тия редове, сѫ слѣдующите:

На 9 тога, Алеко Константиновъ, Михаилъ Такевъ, адвокати, се намирали въ Пловдивъ, на вѣрно по нѣкои свои дѣла. Алеко Константиновъ изявява желанието да отиде да прѣкара празника 11 Май въ Пещера, гдѣто до тогава не билъ ходилъ и за гдѣто щѣль да тръгне другаръ и приятель му Михаилъ Такевъ. На сѫщия или слѣдующия денъ тѣ тръгватъ за Пещера, гдѣто прѣкарали по-голямата частъ отъ деня на 11 Май.

Надвечеръ Алеко Константиновъ, Михаилъ Такевъ и още единъ пещерецъ се качватъ въ файтонъ за да се върнатъ въ Т. Пазарджикъ и стигатъ въ близкото село Радилово, което лежи на 5—6 километра далечъ отъ Пещера. Въ това село Алеко Константиновъ испилъ едно кафе и слѣдъ малко, около 9½ часа вечеръта, потеглили за Пазарджикъ. Нощта било тъмна и нищо не могло да се различи на най-блиско разстояние. Като се отдалечили малко отъ селото, ненадѣйно се чува пукотъ отъ нѣколко пушки, куршумътъ на които ударили Алеко въ сърдцето. Михаилъ Такевъ и другарътъ му останахли непокътнати!

Ранень билъ и единъ отъ пайтонджийските коне. Михаилъ Такевъ извикалъ на пайтонджията да бѣга и едвамъ накрай Пазарджикъ той и другаръ му вдигнали Алеко за да видѣятъ какво се е случило съ него и намѣрили, че той билъ умрълъ.

Това е извѣстната до сега фактическа страна на дѣлото.

Ние мислѣхме да се ограничимъ съ скрѣбъта си за нещастната случка, но в. „Знамъ“, който не знае мѣрката на перото си, ни принуждава да кажемъ повече нѣщо по случай на това убийство.

Г. Михаилъ Такевъ, въ телеграммата си до в. „Знамъ“ казва, че убийството било насочено противъ него, но убийците не сполучили цѣльта си, защото било крайно тъмно. Ние сме готови да се съгласимъ съ мнѣнието на г. Такева и то не безъ причини.

Всѣки, който е слѣдилъ по-отлизу развието на политическия ни животъ ще е забѣржилъ непрѣменно голямътъ страсти, които сѫ се развили въ нѣкой кѫтъ на нашето отечество. Единъ такъвъ кѫтъ представлява Пещерската, а до негъ и Панагюрската околия. Отъ три години насамъ дѣятелността на извѣстния Михаилъ Такева е насочена да развали до край Пещерската околия. Той всичко е направилъ за да скрая селата помежду си, да основава „палитски“ дружества и да подстрекава братъ срѣщу братъ. По тая причина и по причина на единъ процесъ за гора, жителите отъ селата Радилово и Аликово, както ни казватъ, били смъртни неприятели на Пещерци и не прѣди много сѫ се стрѣляли въ спорната гора.

Въ този огньъ, въ този кипежъ отъ страсти г. Такевъ, вмѣсто да проповѣдва миръ, споразумение и братска общъ, при всѣки удобенъ случай е хвърлялъ масло върху распалената жара. И сега... жъне плодоветъ на своето лоше семе, което е дало само къклица.

Алеко Константиновъ прочесъ става жъртва на единъ необузданъ политически експлоататоръ.

Но колкото за съжаление е нещастната жъртва, толкова по за оплакване е, че политическите и личните приятели на покойния излѣзаха да експлоатиратъ се неговата нещастна смърть. Тѣ не респектиратъ нещастното на другаря си, както и Такевъ не се е посвѣтилъ да сравни неговото нараняване съ онова на единъ пайтонджийски конь. В. „Знамъ“ мисли за недопустимо, че убийците сѫ искали да пощадятъ Алека. Да,

и убийците може да съднили такива, каквито са и драскачите около в. „Знаме“. Първо, не-бръжността, съ която Такевъ се отнася към другаря си въ описание на нещастиято, и големото настояване, че убийството било политическо и партизанско; второ, че Такевъ е скрил смъртта на приятеля си, който бил издъхнал още на 11 того вечеръта и че последната му телеграмма е пресилена, лаконическа и издава една неспокойна съвест, че е излягал сутринта въ София и че не е испълнил приятелски си дълг още на мястото на произшествието, а се е заинтересувал за другаря си само когато съдигнали въ Пазарджик.

О, колко ние съжалявме, че единъ добър и способенъ човекъ е станалъ жертва на злодѣйски куршуми и е издъхнал въ ръцете на единъ нечестивецъ.

Алеко Константиновъ, български жител и Хумуристъ убитъ. Тази вѣсть прогърмъ на 14 т. м. отъ една край на България до другия. Мнозина не се посвѣниха да му прѣпишатъ и отмъщение отъ правителството. И за какво? Въ що се е провинилъ А. Константиновъ, съ що е осъдили толкова жестоко правителството, та то-ва послѣдното е поискало да се расплати съ него? Отговаряме — съ нищо: Алеко Константиновъ съ своята блага душа и легкъ характеръ никого не е обидилъ жестоко, та да му се отплаща по такъвъ начинъ. Есичко, което може да се допустне е: той става жертва на низки партизански страсти, които съ били насочени спрямо другъ, а не него. Това е едно дѣяніе, което заслужава осъждание, но не трѣба да се обвинява ни най-малко правителството на Г-на Стоилова въ това, че нѣкои заслѣпени партизани, нѣ озлобени противъ Такева съ извѣшили прѣстъжение, наказуемо строго отъ законите. Тѣзи злодѣйци, които туриха край на живота на единъ писателъ, Хумуристъ, като А. Константинова, заслужаватъ не само прѣзрението на всѣки истен-ски българинъ, но и най-строгото осъждание. Ний разбираемъ партизанството не въ онничожаванието на своите политически противници по такъвъ единъ варварски начинъ, а въ разбора на идей-те. И само въ Пещера ли става това? Не!

И тукъ можемъ да укажемъ на подобни жъртви на варварщината. И тукъ се уби Бохутскиятъ кметъ Митю Беновъ, защото бѣше честенъ че-ловѣкъ и искренъ привърженикъ на днешното правителство и защото цѣлото село го обичаше; и тукъ се прави покушение противъ живота на Орѣховишкиятъ кметъ Нино Христовъ, гърмъ се върху него, и то пакъ защото е умразенъ на стамболовската паплачъ. Да обвинимъ ли правителство-то затова? Имаме ли право да приписваме тѣзи дѣянія на частни деморализирани личности, ала мѣртвушки герой, на правителството. Не! Правителството ще направи потрѣбното и ще накаже прѣстъженитѣ съ заслуженото отъ тѣхъ наказа-ние. И правителството се стрѣми да тури край на тѣзи варварщии, които стамболовскиятъ режимъ ни остави въ наслѣдие, нѣ злото е голѣмо и из-веденъ не се цѣри. Трѣба врѣме.

И ний заедно съ цѣлия български народъ се присъединяваме къмъ общата скрѣбъ за загубата, която България прѣтърпява въ лицето на Алеко Константиновъ. Нашата книжнина губи единъ Хумуристъ, какъвто не е имала, и единъ отличенъ писателъ. Вѣчна ти память и лека прѣстъ, мъченико!

Съдебна Хроника.

Измѣнението въ Гражданското Съдопроизводство.

Както е извѣстно на читателите ни, гражданско то съдопроизводство утвѣрдено съ Височайши Указъ отъ 15 Декември 1891 година подъ № 447, обнародовано въ Дѣржавенъ Вѣстникъ, брой 31 отъ 8 Февруари 1892 г. прѣтърпѣ нѣкой измѣнение, приети отъ IX Обикновенно Народно Събрание, въ I-та му редовна сесия и утвѣрдени съ Височайши Указъ отъ 20 Февруари т. г. подъ № 38. Спорѣдъ тия измѣнения гражданскиятъ и търговскиятъ дѣла ще се разглеждатъ въ единъ много отъ кѣсъ срокъ, отъ колкото това е било до сега, а че се разглеждатъ и рѣшаватъ въ първото засѣданіе, тѣрдѣ на рѣдко въ второ или трето засѣданіе. Прѣдъ видъ на прѣмуществата, които измѣнената въ гражданско то съдопроизводство ни даватъ, ний рѣшихме да посочимъ на нѣкои отъ по-важните отъ тѣхъ, а именно ония въ производството въ окръжните съдии, които най-много улесняватъ бѣрзото движение на дѣлата въ окръжните съдии.

Къмъ чл. 191 е прибавена нова алинея, спорѣдъ която, ако истецъ, за-вежда искъ срѣщу нѣкои отъ градъ, гдѣто се намира окръжниятъ съдъ, трѣба да избере мѣстожителство въ този градъ, гдѣто е окр. съдъ и да посочи на лице, на което да се връжватъ всичките привърженици до края на процеса, въ всичките съдебни инстанции. Съ това изменение се избѣгва гру-дътъ да се праща призовката или съобщението при отдалено писмо въ градъ или селото, гдѣто живѣе ис-тца, а така също се избѣгва и неудобството, спорѣдъ което, ако свое временно не е повършилъ втория екзем-пляръ отъ призовката, процедурата се счита за не испълнена и дѣлото се отлага за другъ срокъ. Въ та-къвъ случай се пишатъ повторно призовки, а явилата се страна напразно дошла да си губи врѣмето, когато това съ направленото изменение ще се избѣгне. Къмъ чл. 199 алинея З има прибавено, че исковата молба се повръща, когато въ нея не съ посочени доказателства, на които истецъ основава искътъ си. Това прибавление отваря по голѣма работа на адвокатите и на прошенописците. Единъ несъвѣдущъ прошенописецъ, който нѣма понятие отъ законите въ страната, естествено е, че той не може да напишне една свѣтна искована молба, отъ която да се вижда всичко онова, къто чл. 191 отъ гражд. съдопроизводство изисква. Това именно прибавление къмъ третата алинея на чл. 199, че на-кара въ бѫдже адвокатите и прошенописците, които завеждатъ, да указватъ отъ какво проистичкатъ тѣ и съ какви доказателства ще си служатъ, като ги и прилагатъ къмъ просбите си, а не както е било до сега, да подаватъ исковите молби написани съ нѣколко реда безъ да указватъ съ какви доказателства ще си слу-жатъ, като за доказателствата си запазватъ правото да ги искатъ или да ги показватъ при разглеждането на дѣлото. Съ това прибавление ний виждаме и тая хубава страна, че доказателствата, като се укажатъ първоначално, отниматъ съвъзможността на страната да иска отпослѣ представления на нови доказателства, представлението на каквито всѣкога усложнява посрочно разрѣщение на дѣлото, отъ колкото да го ускори. Къмъ чл. 201 е прибавена нова алинея, спорѣдъ която, молбата на истецъ се оставя безъ движение, ако той не покаже лице живуще въ мѣсто нахождението на съдътъ, на което ще се връжватъ призовките и съобщението. Това прибавление е въ свръзка съ онова напра-вено къмъ чл. 101, за което говорихме по горѣ. При-бавена е цѣла глава, спорѣдъ, когато отвѣтниците трѣбва да избиратъ своето съдебно мѣстожителство. Въ чл. 213 отъ тая глава е казано, че отвѣтникътъ трѣбва да даде писменъ отговоръ, отъ който да се вижда между друго, признава ли или отвѣрля искътъ и обстоятелствата въвъз основания, на които отхвърля искътъ; трѣбва още да изложи обстоятелствата, на които основава своите възражения и да прѣдстави и посочи на доказателствата и закошитъ, които ги подкрепятъ; да прѣдъявя възможните отводи, които има да направи, както и своите насрѣдни искания или заявления за привличане на трети лица къмъ дѣлото. Както виждатъ читателите, работата, която на всѣки прошенописецъ па-даже и нѣкога отъ адвокатите, съ кѣквто емъ наспо-ренъ, може да направи! Но долу въ той членъ се казва, че отвѣтника, ако не живѣе въ града, гдѣто се на-мира съдътъ, той е длѣженъ да укаже лице, живуще въ този градъ, на което да се прѣдаватъ всичките съобщения и призовки, които се отнасятъ до него. Ако това не прави, призовките и съобщенията ще се оста-вятъ въ канцеларията на съдътъ, прибавени къмъ дѣлото и ще се считатъ за врѣчени.

Посочваме само на горните измѣнения, за да се види нагледно, че за напрѣдъ и окръжните съдиища ще раздаватъ бѣрзо правосъдие, каквото, поради досе-гашното производство, тѣ не можаха да разгледватъ и отъ друга страна да обярнемъ вниманието на съдъщите се, че за напрѣдъ тѣ, когато обстоятелствата ги заставятъ да отиватъ въ съдиишата, да се обръщатъ къмъ ония отъ адвокатите, които могатъ да имъ свър-шатъ работата, а не да се обръщатъ къмъ такива про-шенописци, които само ще имъ взематъ парите, безъ да свършатъ нѣщо.

(в. „Миръ“)

Италиянска Оперна Трупа.

Въ града ни пристигнаха италиянската оперна трупа на г-нъ Масини и на 13-ти т. м. прѣдставиха операта „Ернани“ — отъ Верди. Като пишемъ тѣзи си редовци, ний ни най малко не мислимъ да критикуваме въ строгата сми-съль на думата, поменатата трупа, а само ще си позволимъ да прѣдадемъ на публиката нѣкой на-ши бѣлѣжи изобщо върху трупата.

Относително състава на трупата ще кажемъ слѣдното: тя се състои отъ повече отъ 30 души, между които се отличаватъ като добри пѣвци Г. Г. Масини, Гусако, Албони и г-жа Алфрано.

Хорътъ, когото иматъ е достатъченъ за нашите сцени, нѣ най главното нѣщо, което имъ липсва е оркестра, когото се замѣни отъ пияните гулки и едно пияно. Поради тази причина най голѣмите ефекти въ разните сцени се губятъ, т. е. не правятъ туй впечатление, което би трѣбвало да се очаква отъ операта. Нѣ като се взѣме прѣдъ видъ, че трупата е малочисленна, едно и второ, че пихтуването, което правятъ изъ нашата страна имъ костува доста скъпо и, че за прѣвъзование на многото имъ багажъ се правятъ значителни разноски, то ний не само ги оправдаваме въ този случай, нѣ смѣло можемъ да ги прѣпоръчаме на публиката въ града ни.

Значителна част отъ публиката прѣди-

ги оцѣни както трѣба; а за да го добијтъ, имъ съ нуждни такива трупи, които да заменятъ полека-лека турските шарки и маанета.

Правителството дѣйствително много добърѣ е постигло, дѣто имъ е отпустило една субсидия отъ 10,000 лева, нѣ тѣ съ недостатъчи, спо-редъ на насъ, за да могатъ да направятъ по голѣма обиколка изъ страната ни.

Самата опера „Ернани“ е едно отъ най ста-ритъ съчинения на прочутия италиански Маestro — Верди. Музиката ѝ, поради своята мелодичност, дава възможност на солистите да показатъ всичкото си изкуство въ испълнението ѝ. На първо място стои г-нъ Масини съ своя со-норенъ баритонъ, (макаръ, че забѣлѣзахме въ гла-са му извѣстна индиспозиция, която се показа въ I-то дѣйствие въ дуeta съ Елвира, а именно като прѣминаваше на горно d). Нѣ въпрѣки това г-нъ Масини испълни ролята си доста добърѣ, защото е точенъ въ такта и въ интунацията, а това се забѣлѣжи най ясно въ II-то дѣйствие пакъ въ дуетъ съ Елвира, послѣ въ III-то дѣйствие въ гробницата и пр.

Г-нъ Гусако, като пѣвецъ е доста добъръ теноръ, само въ долната позиция е малко слабъ та се задушава отъ музиката. Неговите арии, речитативи и фермати бѣхъ много добърѣ испълнени. Въ него не се забѣлѣжва никаква умора, въпреки това че той не правеше никаква економия съ гласовия си органъ. Като актьоръ г-нъ Гусако има единъ недостатъкъ, че прави много жестоки жестикуляции, нѣ той е общъ въ италиянския характеръ. Такъвъ пѣвецъ за една малка трупа е неоцѣнимъ.

Примадона — г-жа Алфрано (Елвира) не прите-жава никакъвъ *voce pastosa* — нѣ гласътъ ѝ и колоратурата ѝ съ достатъчи толковъ, колкото се изисква отъ операта „Ернани“, прѣдставена отъ малка трупа. Макаръ, че и въ нея се е появила, вслѣдствие пихтуването ѝ, малка индиспозиция, нѣ ний напълно сме увѣренни, че тя ще испълни доста хубаво ролите си, като Виолета въ „Травата“, Маргарита въ „Фаустъ“ и пр., които трупата е прѣвидѣла да прѣдстави тукъ.

Г-нъ Албони (Силва) особено ни хареса неговото хубаво играние, неговия слабъ, нѣ при-ягей басъ и точното испълнение на всичко въ всичките дѣйствия. Причината за слабото чуване на неговия басъ повече лежи въ самата сцѣна, понѣже нѣма никаква акустика и всички резунанси се губи въ сцѣната, затова и мяста, означени *sotto voce*, не могатъ да се прѣпоръчатъ.

Хорътъ изобщо е много добъръ, а особено мѣжъскиятъ хоръ; нѣ се явява нужда, спорѣдъ наше отъ единъ II-ри басистъ. Гласоветъ имъ съ доста чисти и много вѣрно испълняватъ своите парчета, понеже тѣ отъ малки сѫ отрасли съ тѣзи мелодии. Тѣхната си горностъ въ такта се виждаше най ясно въ I-то дѣйствие — хорътъ на разбойниците въ ensemble до края на съдъто дѣйствие, въ II-то дѣйствие и пр. Като се забѣлѣжи и това, че всичко се испълнява безъ никакво особено дерижиране.

За смѣняване сцената и кулисите, спорѣдъ на насъ, трѣбва да се спусне завесата за малко; понеже тукъ нѣма тѣзи удобства, както въ европейските театри, дѣто смѣняването става не забѣлѣзано въ единъ мигъ.

Рогътъ, съ когото Силва привикваше Ернани да испълни клѣтвата си не бѣше на мястото си, понеже неговия звукъ се замени отъ пияното; нѣ по хубаво щѣше да биде ако се бѣше свирило съ него задъ сцената, макаръ и неговия звукъ да не се съгласява съ оркестра.

Въ заключение, считаме се за обязани да споменемъ и за душата на цѣлата трупа, въ му-зикално отношение, а именно Г-нъ Рафаело Франки, когото съ неговите трима виолинисти и пияните испълняватъ ролята на оркестра, която никакъ не е лека и която изисква голѣма техника. Не остава друго, освѣнъ да му кажемъ едно: „Bravo Signore Maestro Franki!“

Акламациите, които се забѣлѣзаха отъ страна на публиката, доказваха че тя бѣше доволна отъ трупата и ний още единъ пътъ горѣщо прѣ-поръчваме оперната трупа на почитаемата публика.

Въ допълнение на горѣказаното, ще споменемъ нѣщо и за изиграванието на операта „Травата“.

Ниакъ не сме съ излѣгали като прѣдъ-кохме по прѣди, че Г-жа Алфрано ще играе за на-прѣдъ много по хубаво ролите си. Първата ве-черъ гласътъ ѝ бѣше малко иендиониранъ, по сега тази индиспозиция съвсѣмъ се е изгубила, вслѣ-

дствието на което и Г-жа Алфанса изигра ролята си въ „Травиата“, прѣкрасно; особено въ I-то дѣйствие, а именно прочутия валсъ, който бѣше много хубаво испѣленъ. Послѣ въ II-то дѣйствие дуeta съ Алфредо бѣше испѣленъ много вѣрно. Нѣмаме нищо противъ, че сѫ направени малки тѣ vi-de. Друго яче бѣше и невѣзмо.

Жерманъ (Баритонъ) въ дуeta съ Виолета пѣше много силно и не спазваше никакъ потрѣбните знакове.

Изобщо операта „Травиата“ се изигра много хубаво.

Мр. Рг.

Грандиозенъ проектъ!

Едно голѣмо дружество, наречено „Интернационално дружество за плаване по канали“, прѣлага проекта за канали, посрѣдствомъ който България ще може да се съобщава по вода съ Австрия, Германия, Швейцария и Франция. Дунавътъ съединенъ съ Рейнъ; Рейнъ съ Константиноското езеро съ Биенското; Биенското съ Нюшателското съ Женевското и послѣдното посрѣдствомъ р. Рона съ Средиземното море — дава цѣлия главенъ каналъ. —

Каналътъ между Базель и Константинското езеро е наченжътъ вече; той ще бѫде дѣлътъ 150 километра, дѣлъчината му ще е метъръ и половина, а широчината му толкова, че да могатъ да се разминуватъ два малки парахода. — За направата на единъ километъръ отъ канала сѫ нужни 100,000 лева.

Такъвъ каналъ би принесълъ доста голѣма полза на странитѣ, който ще свѣрзва, но не трѣба да забравяме, че това е още проектъ. —

Електричеството въскрасява.

На скоро въ Венгрия биль обѣсенъ единъ прѣстѫникъ, и доктора, който присъствувалъ при извѣршването на наказанието му, заявили, че е умрѣлъ. — Тѣлото му, което било прѣдадено за расичание въ антомически театъръ, подложенъ било на, дѣйствието на електро-галванически токъ, и слѣдъ два часа у него били забѣлѣжени съвѣршено явни признаки отъ животъ. — Обѣсения скоро оживѣлъ съвѣршено, но на другия денъ пакъ умрѣлъ отъ въспаление на мозъка.

Употребълението на електричеството въ медецината, като жизненъ дѣятъль и въскресителъ, прѣставлява крайно сполучливи опити, и го прѣпоражватъ да се употреблява въ тѣзи случаи, когато смъртъта е бѣрзо послѣдвало, а така сѫщо, и послѣ отравянието; така, напр. въ много случаи отъ отравяние съ опиумъ, на което нищо вѣче не помога, електричеството е поврѣщало хора въ животъ. —

Вслѣдствие тѣзи свойства на електричеството, то може да се употреблява за констатиране на дѣйствителна смъртъ; два или три часа, слѣдъ като прѣстане, сърдцето да тупа, всичката мускулна система губи своята чувствителност, и ако се възбудяхъ мускулите съ помощта на електрически токъ, то тѣ вече се не скъсяватъ. Ако подобна операция се произведе, послѣ 5 или 6 часа, слѣдъ като прѣстанало сърдцето да тупа и мускулите се нескъсяватъ, то можемъ да бѫдемъ увѣрени, че человѣкътъ дѣйствително е умрѣлъ, тѣй като нито припаданието (баялдисването), нито каталепсията е въ състояние да уничожи скъсяването (контрактирането) на мускулите. —

Послѣднитѣ дни на Байрона.

На французкия журналистъ Адолфъ Бриссонъ е попадналъ случайно на рѣка единъ отъ старитѣ бройове на „Abeille Letteraire“, въ който — биль напечатана разказа за послѣднитѣ дни на лорда Байрона въ Миссалонгъ. Разказа написанъ отъ Байроновия Камердинеръ, Фликтеръ, не обладава съ никакви особени ли-тературни достойнства, но простотата и искренността на това повѣстование дѣйствува на душата на читателя. Автора му, както се вижда, е билъ прѣдаденъ на Байрона и го е обрѣжвалъ почти съ отческа грижливостъ. Лордъ Байронъ е билъ въ очите на Камердинера си Фликтеръ голѣмо гениално дѣте, малко болно и малко наудничаво.

Байронъ се е памиралъ въ особено настроение, когато е оставилъ Англия и е тръгналъ за Гърция, увлечень отъ съчувствие къ малката страна, която изнемощавала подъ отоманското иго. Въ Англия, той оставилъ подири си лоши въспомѣнания. Неговите буйни расправии съ жена му, неговия независимъ правъ, осърблението, което той нанесалъ на Лордъ Елдона, прѣдѣдателя на горната палата, като се отказалъ да приеме протегнатата му рѣка и хиляднитѣ други нарушения на британския етикетъ, съвѣршено отблъснали отъ него англійската аристокрация, която винаги се е

отличала съ голѣмъ формализъмъ. За това пакъ Байронъ не ѹ оставалъ длѣженъ въ своите произведения и тя си теглила отъ него. Впрочемъ аристокрацията се показвала, че прѣбира поета, но, при всичко това, разпрѣсквала различни клевети, на които Байронъ отговарялъ съ прѣзрение. На страниците на една книга, която никога не го е оставяла, Байронъ е написалъ: „Ако всичко това, което говорихъ за мене, е истинна, то азъ не съмъ достоенъ да видя отново Англия; ако не е истинна — то тя не е достойна да ме виде“. Байронъ отишълъ въ Италия, живѣлъ въ Венеция, Пиза, Генуа и живѣлъ расточително, като поразидалъ италиянците съ своята раскошъ, юнацието и своята любовни похождения, но това не му е бѣркало да се занимава съ поезията въ свободното си време и да напише чудни произвѣдения въ това време. Байронъ е обладавалъ съвѣршено безпокойно въображение, жаждъ да промѣнни и вѣлненя. Ако той се е прѣдавалъ на нѣкое си дѣло, то се е прѣдавалъ отъ цѣлата си душа. Заедно съ Шелли, той основалъ журнала „The Liberal“, за защита на новите идеи, но трагическата смъртъ на неговия приятелъ въ Ливорно го лишила отъ енергия, той изгориъл трупътъ на своя другаръ по оружие, на костеръ на морския бѣргъ, съгласно стария обичай. Едновременно съ това сѫ разиграла събитията въ Гърция, които намѣрили громъкъ отзивъ въ сърдцето на Байрона. Увлечень отъ классическите произвѣдения, Байронъ тръгналъ за Гърция, гдѣ прѣдварително пратилъ голѣма сума пари, частъ отъ своято състояние. Като наелъ английския бригъ „Херкулестъ“ той тръгналъ за Морея, гдѣ стигналъ въ края на Декемврий, прѣкъсналъ веригата на турската флота, която обсаджала Миссалонгъ, и влѣзълъ въ града. Всѣкай може да си прѣдстави съ какъвъ ентусиазъмъ сѫ го посрѣщали въ Гърция. Той се явилъ при тѣхъ като спасителъ, посланикъ на самия Юптеръ. Оная роля, която той игралъ въ Гърция, се правила на Байрона, но при всичко това, той се мѫчилъ отъ прѣчувствията; когато излизалъ отъ Гента и казалъ, че се пропашава съ своята приятелка, леди Блесингтонъ: „Азъ отивамъ за въ Гърция, но отъ тамъ нѣма да се вѣрна“. Но, въсторженото посрѣщане, направено имену отъ населението на Миссалонгъ, го поободрило. Байронъ горѣщо се заловилъ за дѣлото и, като получилъ званието корпусенъ командиръ, тръгналъ на глава на войската за въ Лепантъ. Тамъ той и оловилъ болѣстьта която го завела въ гроба.

На 10 Априлъ 1824 годъ Байронъ се измокрилъ до костите отъ единъ силенъ дѣждъ. Флехтеръ му приготвилъ една чашка арапуръ; но той не се и допрялъ до нея. У него се появила сила треска и Флехтеръ довелъ при него двама градски доктори, които, подириълъ дѣлъ съвѣршено, сѫ рѣшили да прибѣгнатъ къмъ кръвоупущнението, което тогава била най-обикновената начинъ на лѣкуване. Но, тая и другите мѣрки, приложени отъ докторите, прѣдизвикали такова опасение на силите, щото на Байрона му припадало. Това не спрѣло докторите и тѣ повторили лѣченето. На Байрона ставало се по лошо, трѣската се увеличила, и той цѣла нощъ не можалъ да склони очи. Като чувствувалъ, че салитъ му сѫ губицъ, Байронъ казалъ на своя вѣренъ Флехтеръ:

— Азъ се боя, че тия магарета пишо не разбираятъ отъ болѣстъта ми. Азъ се вече цѣла недѣля какъ не съмъ спалъ, а извѣсно е, че человѣкъ не може да съществува дѣлъо време безъ сънъ. Ако азъ не умръ, то ѹ си изгубя умътъ. Азъ прѣдочитамъ да умръ.

На 15 Априлъ, той почвувалъ приближаването на края и повикалъ Флехтера.

— Азъ трѣбва да ти дамъ нѣкое и други инструкции — пропушиналъ той.

— Ще заповѣдате ли да донесъхъ хартия и перо?

— поталъ Флехтеръ, като не билъ въ състояние да сдѣржа създанъ си.

— Не, врѣмето не чака, — отговорилъ Байронъ, — слушай хубавичко, Ти ѹ поѣстишъ отъ мое име моята скъща дѣщера, моята бѣдна Ада, и ѹ ѹ предадешъ моето благословене. Подири ти ѹ ѹ отиденъ при леди Байронъ и ѹ ѹ разскажиши всичко.... чуваши ли, Флехтеръ? Ти ѹ ѹ я помолишъ....

Но смъртъта му затворила устата и фразата тѣй си и останала недоговорена. Флехтеръ тѣй никога не можалъ да узнае, за какво собственно така трѣбало да моли съпругата на Байрона.

Тѣлото му било прѣнесено въ църквата, гдѣто биле погребени останките на Марко Батцарисъ. Байронъ се покоялъ въ прости дѣрвенъ гробъ, покритъ съ черна кадифена мантиня, а отгорь мантинията биле сложени каеката, шнугата му и лавровъ вѣнецъ. Флехтеръ му отдалъ послѣдния дѣлъ и тосъ чистъ тръгналъ за Англия, за да испъни макаръ отчасти възложената имъ миссия.

Байронъ е умрѣлъ едва на 36-та си година, опакванъ отъ множество хора. Поетът съчинявали за въ негова честь стихове, въ кантъ въспѣвали заедно съ него и пещастната Гърция, на помошъ на която той бѣ отишълъ. И сега примера на Байрона въодушевлява буйната младежъ, която се присъединява къмъ стрѣмленето на съвѣршенната Гърция и която се овлича отъ гръцките идеи. Не напразно даже обществото въ Англия, което поддържа Арменциъ и Гърциъ, носи название „Байроновско общество“ (Byron Society). Съ една дума, името на Байрона не ѹ ѹ само се е запечатало съ неизгладими букви въ историята на поезията, но то е съвѣршено съисторията на Гърция. И осига гръцката младежъ сѫщо чака появяването на новъ Байронъ.

(Изъ „Миръ Вожий“ № 5 1897 г.)

II-ти Май

Празнуването памѧтъта на свѣтии съвѣршено славянски първоучители изисква подобающе отпраз-

днуваніе, което заслужватъ великиятѣ дѣла на съмитѣ светци. Този празникъ е единъ отъ малкото ония празници, съ които Български народъ може да се гордѣе, поради високото значение и голѣмитѣ си забѣлѣжителни послѣдствия. Празнуването на този денъ и високото му значение, което той има за Българитѣ, се чувствува по силно, когато Български народъ бѣше подъ турското иго. Тогава голѣмо и мало, старо и младо се напрѣварваше да присъствува на водосвѣта, който се извѣрваше въ училищата и да придае по-голѣмъ блѣсъкъ на тържаството; тогава всѣкъ се въодушевляваше отъ примѣра на „Св. братя“, които, проникнити отъ искренното желание да запазятъ цѣлото славянство отъ загинаване, турихъ основата на неговото възраждане, като му изнамѣриха азбука, и създадоха именнността. Този примѣръ бѣше, който съгрѣваше сърдцата на всички труженици по черковната ни борба, по възражанието на нашата писменност и откриванието на български училища и въ най-затытените крайща на многострадалното ни отечество. Този денъ има единакво значение за всички българи. Той не е само празникъ на училищата, а общъ народенъ, каквито, за жалъстъ, сѫ много малко въ нашата история.

Отпразнуването на този денъ стана и тази година по обикновено му. Станъ водосвѣтъ въ зданието на Плѣвенското Окол. IV-кл. училище, дѣржа се и подобающата рѣчь отъ учителя г. Б. Султановъ, а послѣ нарада на войските, военната музика иззвири дѣлъ хора на учениците въ училищния дворъ. Рѣчта бѣше доста на мѣстото си. Въ нея говорителя указа на задачите на нашата интелигенция и какъ послѣдната ги разбира, а така сѫщо и пейното стремление днес. Сравнението, което направи между задачите на интелигенцията въ турско време и онѣзи въ днешно време бѣха доста умѣстни и справѣдливи, защото за никого не е тайна, че днешната наша интелигенция се стрѣми въ съвѣршено друго направление и присъдва задачи, които нито сѫ имали, нито ѹ иматъ почва у насъ. „Измѣте, за да се освободимъ“, казва днешната интелигенция, противоположното на онова, което казваше интелигенцията въ турско време: „да измѣремъ, за да се освободимъ“. А така сѫщо и явните имъ стремления противъ милитаризма сѫ съвѣршено противоположни на постжитъ имъ. Не искатъ да има войска, а правятъ митинги да освобождаватъ Македония. Съ перо и думи ли? Тѣзи истини, вѣрваме, не произвѣдохъ добро впечатление на нѣкои отъ младежите, които се стремятъ да проповѣдватъ идентъ на социализма, но какво да имъ правимъ, когато дѣлата имъ сѫ такива.

ХРОНИКА

* * * Въ послѣдния брой въ дописката отъ Тулча се е вмѣкнала една доста голѣма грѣшка, която развали смисълъта на цѣлата статия. При размѣщаването на дописката сѫ били развалени цѣли петъ реда, отъ което началото е станало съвѣтъ не разбирамо.

Както се учимъ

* * * На 22, 23 и 24 т. м. учениците отъ третий и IV-и кл. ѹ ѹ направиха една екскурзия, заедно съ учителите си до Ловечъ, а учениците отъ първий и вторий класове — въ околностите на града Плѣвенъ.

* * * На 15 т. м. по 7 частъ падна сила градушка въ градътъ, която упостоши градините. Часть отъ лозята, гдѣто е закачила, сѫ съвѣршено съиспани. Загубитъ вълизането на доста голѣма сума, но още не се опрѣдѣли.

* Нѣколцина тукъ казжлбани и тѣзи социалиститѣ, които сѫ съдили на вратътъ на правителството и се хрантутъ, за да покажатъ своето величие, своята партизанница, рѣшили ѹ ѹ всички разкрития, които вѣстникъ ни прави по тѣхните безнравственъ дѣйствия да ни даватъ въ сѫдъ. Та това искали и ини г. господиновци. Само въ сѫдътъ ѹ ѹ можемъ да Ви откриемъ кирливитъ ризи, които сѫ се въвляли още въ начало при облачанието. Интересното е и това, че и синътъ на безбожните лихвари, и той плачалъ за милия народъ! Защото не знаятъ какъ да го сѫблача. Нека видятъ призовките въ сѫдътъ, особено прѣзъ този мѣсецъ, а най-важното да узнаятъ колко сѫ биле главните и колко се е станали днесъ. Ще се видимъ прѣдъ скамейката.

* * Хорътъ на Г. Славянски, който пътува по България отъ тази пролѣтъ, ще посети градътъ и на 19 Май ще даде концертъ въ читалищния салонъ. За първий пътъ слѣдъ освобождението ни, Плѣвенеци ще видятъ хоръ, който въ действителностъ заслужва да бѫде послушанъ. Който е ималъ случаи да види и слуша, оставилъ крайно доволенъ. Всичко, което вижда и чува, бие на сърдцето, защото излиза изъ уста на единъ роденъ намъ народъ. Всѣкъ, който има възможностъ, нека иди на поканата, която ще даде. Много трѣбова да съжеляваме, че не ще присъствува отъ нашите казжлбаши, а най главно и едно интелигентно кръчмарче, понеже било въ Трауръ..... Жалко.

* * Едно ново распореждане, което ще зарадва нашия земедѣлецъ. Прѣзъ Юний и Юлий всички войници ще бѫдатъ распустнати и едва къмъ Августъ ще бѫдатъ събрани. Една голѣма икономия ще стане, която ще бѫде за въ полза на войската ни. Това показва, че нашето правителство, е съвѣршено спокойно въ днешнѣо врѣме.

* * Единъ видъ, като майски подаръкъ; поздравляваме тукашните учители — социалъ-демократи — и тѣхните другари по идея, съ новия имъ другаръ Т-овъ, който тѣй съществено прокара идеята за труда и собствеността въ тукашната земедѣлческа касса. То е отъ честните дѣла.

* * Касапитъ и тѣ съ разочеровали отъ мъртвишия герой. Разказватъ, че когато героя, на 13 того, отишъл въ касапниците, то прѣминалъ мълчишкомъ, безъ никакво отъ негова страна поздравление. Влѣдствие на това касапитъ съ възмутили отъ невнимателността му и възмущението си изказали явно съ думитъ: „нѣма да го избираме“.

Най напрѣдъ съ се възмутили работници отъ на Савва Ивановъ. И така Т. Табаковъ губи нѣколко енергични избиратели.

* Положително вече се знае, че Алеко Костантиновъ е убитъ. Като прѣдаваме тая печална случка, ний не можемъ да не скрѣбимъ, че въ неговото лице България губи единъ чисто народенъ — писателъ, писателъ — хумористикъ. Вѣчна му память.

* * Ако е истина и нашите тукъ казжлбаши тѣкмѣли да уредятъ единъ вѣстникъ съ политическо съдѣржание прѣдъ прѣстоѧщите избори. Г. Цв. Каравановъ, който е уволненъ отъ кассиерството, щѣлъ да бѫде редакторътъ му. Желаемъ по-скоро явяване на Наплователя, както се изразява Г. Македонски, но едно е само за съжаление, че не ще има вѣчъ да гужда разни драгиевци за отговорници, а самъ трѣбва да си покаже портретъ. Пусти Пешовъ-законъ. Чисто по либералски.

* * Р-нъ, Геневъ Окр. Инженеръ, билъ много недоволенъ, гдѣто сме помѣстили едно извлечие изъ една дописка отъ Луковъ, която похваляваше Окол. Началникъ Г. Илиевъ. Една похвала относяща се до друго лице, която не докача никого, неможе да обижда ни най-малко Г. Генева. Ако имаше и за него подобна, ние на драго сърдце бихме я помѣстили, та ако той да я счита може и за доказание. Едно нѣщо има, което всѣкой трѣбва да знае, че не сме биле въ намѣрене да докачаме въ случая никого, а най малко Г. Генева.

* * Въ скоро врѣме ще се почне шосиращето улицата 28 Ноемврий, която води отъ памятника до новата болница.

* * Канцелярията на Н. Ц. Височество Князя, е пратила на мѣстното общинско управление три кр. руски рубли, съ молба да се прѣдадятъ на комитета, който е натоваренъ съ построяване памятника на падналите войници отъ 4 полкъ въ Сѣрбско-Българската война. Тѣзи три рубли се били пратени отъ трима души жители на с. Шатки Армазаский Уѣздъ Нижегородска Губерния. На драго сърдце бихме обнародвали иметата на тѣзи пожертвователи, ако биха ни извѣстии. Тѣзи братушки по всѣка вѣроятностъ трѣбва да сѫ или служили въ Българската войска или сѫ земали участие по освобождението. Заслужватъ пълна благодарностъ.

* * Г-нъ Д-ръ Хазмановъ, Управлятеля на Дѣржавния конезаводъ при Плѣвенъ — Климентина, който бѣ виканъ въ София по служебни работи сѫ завѣрна.

* * Тѣзи дни бѣше въ градътъ Г. Полковникъ Чачевъ, Коман. на 16 Ловченски Полкъ по инспекция на една отъ дружините си, която квартирува въ градътъ Г. Чачевъ се вѣрна завчера.

* * Въ скоро пристигатъ отъ Императорски Руски конни заводъ 50 жребци, отъ които 30 ще оставатъ въ тукашния чифликъ, а 20 ще бѫдатъ за Кабиюшкия. Също така ще бѫдатъ скоро пратени два жребеца и двѣ кобили чисто кръвни арабска порода отъ Султановитъ конни заводи.

* * Плѣнници, които идватъ отъ София се оплакватъ тѣхъ много отъ пътя Романъ-Петревени, който билъ до невѣроятностъ разваленъ. Лошето, дѣждовното врѣме не даде възможностъ да се постели съ камъкъ, а остана само трасирно. Щомъ се поправи врѣмето, зети се мѣрки да се попълни всичко.

* * Печатимъ днесъ расписането за отиващето и идванието на желѣзицата София-Романъ и обратното.

* * **Лжитѣ** вървятъ и у насъ на мода, защото нѣма за тѣхъ патентъ. Единъ нашъ приятелъ завчера говорилъ, че Г. Великовъ Окр. Управлятелъ щѣли да го прѣмѣстятъ. Веднага Г. Го-го, телеграфиралъ до другъ Го-го въ Плѣвенъ, че азъ направихъ това — разбрахте ли! Когато обаче си дошелъ Г. Го-го, узналъ, че не било върно. Сега пакъ тѣзи, които нѣматъ работа, казватъ, че Г. Тодоровъ Мин. на Право-сѫдъщето щялъ да освободи Г. Го-го отъ тѣжкото занятие, а други пакъ казватъ, защото билъ ядалъ букви, когато пишелъ рѣшенія и опреѣдѣленія, а пунктуацието на която и ние сме противни, остави на края. има си хасъ, и за това да ни даде въ сѫдъ! Добъръ часъ.

ПО ВѢСТИНИЦИТЕ.

* * „Кукуриго“, който за първъ пътъ видѣхме завчера, печати една дописка отъ Плѣвенъ срѣщу сътрудниците на вѣстника ни. Ще обадиме на кукуригото, да се отнесе до тукашните сойки и имъ поднесе онзи хайверъ, който гощава гладния си стомахъ; защото най-гладниятъ отъ всички партизанствующи гладници, сѫ нашите Радослависти. Иматъ нужда на гладенъ стомахъ отъ Софийския хайверъ, особено отъ този, който, Г. Ионковъ — Владикинъ се храни. Ако кукуриго незнае, ние ще му обадиме, че умразнитъ му бесарабци, които мисли, че иматъ прѣсть въ редакцията, не сѫ биле на служба никога не-то се искали въ врѣмето на Бѣлодушкова, та нѣма за какво да имъ кѣлье.....

Отъ 22 Февруарий т. г. почна редовно циклурирането на сѣмсенинѣ влакове по новооткритата желѣзно-пътна линия София — Романъ всѣки Вторникъ, Четвъртъ и Събота по слѣдующето расписание съ вагони отъ I, II и III класъ:

Сѣмсенинѣ влакъ № 422 отъ:		Сѣмсенинѣ влакъ № 421 отъ:	
София тръгва сутр. 7 ч. 40 м		Романъ тръгва вечеръ 3 ч. — м.	
Корило " 8 " 12 "		Мездра Враца " 4 " 02 "	
Свогье " 9 " 03 "		Елесейна " 5 " 04 "	
Елесейна " 10 " 22 "		Свогье " 6 " 23 "	
Мездра-Враца " 11 " 42 "		Корило " 7 " 14 "	
Романъ прист. веч. 12 " 32 "		София пристига " 8 " 44 "	

Цѣнните на сѣмсенинѣ влакове сѫ слѣдующите:			
	I класъ	II класъ	III класъ
Отъ София до Романъ или обратно	9 60	7 20	4 20
" " Мездра-Враца "	7 80	5 90	3 40
" " Елесейна "	5 80	4 40	2 60
" " Свогье "	2 90	2 20	1 30
" " Корило "	1 20	0 90	0 50

ОБЯВЛЕНИЕ.

Органъ (Fussharmonium) 5 октави 2 мехове прекрасенъ инструментъ съ чистъ ясенъ и голѣмъ тонъ, новъ отъ фирма Ваницки, които костувалъ 430 лева, продава се за 270 лева; за спорасумение при Капелмейстра на 17-и п. Полкъ въ гр. Ловечъ.

3—3

В. Скорландъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Долоподписания, имамъ честь да съобщѫ на почитаемата си клиентела, че досегашния ми прѣставителъ на Плѣвенската ми дрѣхарница г-нъ Давидъ Пизанти излиза отъ днесъ въ добро съгласие отъ работата ми и оставихъ за напрѣдъ г-нъ Аврамъ Саломоновъ за прѣставителъ въ тукашния клонъ къмъ когото моля да се отнасяте за бѫдяще и минали земания — давания съ менъ.

2—3

Съ отлично почитание.

Иерохамъ Б. Йосефъ.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СѢДЕБНИТЪ ПРИСТАВИ.

№ 2324

Въ допълнение на обявленето ми № 120 публикувано въ мѣстнитъ Вѣстникъ „Плѣвенски Гласъ“ броеве № 2—4 съ настоящето си обявявамъ за всеобщо знание, че отъ днѣтъ на последното двукратно публикуване настоящето въ сѫдътъ Вѣстникъ и до 31 днѣтъ ще продавамъ на публиченъ търгъ въ канцеларията си въ гр. Плѣвенъ недвижимия имотъ под подробно описание въ горното обявление състоящо отъ едно лозе оцѣнено за 450 лева.

Наддаванието ще почне отъ първоначална та цѣна на горѣ.

Желающитъ Г-да да купятъ продаваемия се имотъ могатъ да се явяватъ въ канцеларията ми всѣки присъственъ днѣтъ да наддаватъ и приглеждатъ книжата по проданътъ.

гр. Плѣвенъ 13 Май 1867 год. 1—2
Сѫд. Приставъ: Ив. А. Гѣрковъ

№ 1931

Подписанъ Петъръ Д. Вѣловъ Помощ. Сѫдеб. Приставъ при Плѣвенски Окр. Сѫдъ на I участъкъ на основание испѣлнителни листъ № 598 отъ 20-и Декември 1894 год. издаденъ отъ Севлиевски Мир. Сѫдия въ полза на Петъръ Пешовъ изъ гр. Плѣвенъ срѣчу Колю Трифоновъ отъ с. Смѣрдехче за искъ 600 лева съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Сѫдопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика, че отъ 20-и Май т. г. и до 31 днѣтъ ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно наддаване въ канцеларията ми слѣдующий дѣлъниковъ недвижимъ имотъ, а именно:

1) Една нива въ Смѣрдехското землище мѣстностъ „Подъ Ловчан.“ Ижъ отъ 10 декември при сѫдѣди: Гено Вѣловъ, Гора и Иванъ Колевъ, оцѣнена за 182 л..

2) Една нива въ сѫщото землище мѣстностъ „Ашъмъка“ около 3 декара и 8 ара при сѫдѣди: Плѣнъ, Никола Ивановъ и Бербъръ Хасановъ, оцѣнена за 68 л..

3) Една нива въ сѫщото землище мѣстностъ „Подъ Селото“ около 6 декара при сѫдѣди: Гено Вѣловъ, Атанасъ Поповъ и Тодоръ Тоновъ, оцѣнена за 120 лова.

4) Една нива въ сѫщото землище мѣстностъ съща около 4 декара и 4 ара при сѫдѣди: Гено Вѣловъ и Бозаълъка оцѣнена за 88 лева.

Продаваемия имотъ не е заложенъ никому.
Наддаванието ще почне отъ първоначалната оцѣнка на горѣ които Г. Г. желаятъ да купятъ горниятъ имотъ могатъ да се явяватъ на мѣстопродаванието всѣки присъственъ днѣтъ и работни часове да наддаватъ гдѣто ще имъ се допуститъ да прѣглеждатъ всички книжа относящи се по проданътъ.

гр. Плѣвенъ 30 Априлъ 1897 год. 1—2
Дѣло № 314 отъ 1895 год.

п. Сѫдебенъ Приставъ: П. Д. Вѣловъ.

№ 2319

Подписанъ Ив. А. Гѣрковъ Сѫдеб. Приставъ при Плѣвенски Окр. Сѫдъ на I участъкъ на основание испѣлнителни листъ № 1122 отъ 16 Септември 1896 год. издаденъ отъ Допѣлнителни Плѣвенски Мир. Сѫдия изъ гр. Плѣвенъ срѣчу Иванъ Ив. Петковъ за искъ 230 л. заедно съ лихвите имъ по 12 % годишно и Др. разноски и съгласно чл. чл. 1004—1033 отъ Гражданското Сѫдопроизводство съ настоящето си обявявамъ на почитаемата публика, че отъ 19 Май и до 31 днѣтъ т. г. ще продавамъ на публиченъ търгъ съ явно над